

[Morten Lange.]

mindre, og det er skævheden, der er hovedulykken ved det lovkompleks, regeringen har foreslået.

Jeg må indrømme, at et af de vigtigste punkter, der står foran os i vor landbrugslovgivning, er givetvis kornlovens afvikling. Vi ser med sympati på, at man dog i løbet af et års tid, hvis disse lovforslag vedtages, vil gå væk fra at have en særlig brødkornsordning, men jeg har hørt, at venstre og de konservative har udtrykt stor ynke over, at det vil være et hårdt slag mod landbrugets muligheder for foderkorn, der åbenbart er en slags let mobiliserbar kapital, som man kan have til rådighed, når høsten er vel afsluttet, således at når høsten er i hus, så sælger man sit foderkorn.

Jeg tror netop, at der i det, at man får den form for kapitalfremskaffelse ændret, ligger en god mulighed for landbrugets omlægning og strukturændring, for det er da ærlig talt en tosset ordning, at vi for at skaffe landbruget kapital skal betale overprisen for afgrøder, som ikke er særlig tilpasset vore dyrkningsforhold.

Der er sikkert muligheder for at finde andre afgrøder, som kan afhændes med forholdsvis kort varsel, og det er den slags, landbruget skal i gang med i stedet for at stole på, at der kommer nok en anden brødkornsordning eller andre tvivlsomme løsninger. Jeg har hørt rygter om, at der har været tænkt på at lave en eller anden form for høstpantsætningslov. Jeg ser med meget lidt sympati på denne udvikling, og der er jo heller ikke blevet nogen bukser ud af det dårligt garvede skind.

Hvorom alting er, er jeg temmelig overbevist om, at det er landbrugets egen drift, det er landbrugets egne produktionsresultater, der skal give de penge, der skal bruges også i august, september og oktober, snarere end at man skal hælde sit hoved til forskellige mere eller mindre forviklede ordninger.

Det har undret mig, at vi blandt de ændringsforslag, der er stillet, også skal se et ændringsforslag til rapsordningen. Det er galt nok, at man skal betale 10 øre ekstra pr. kg margarin for den raps, der ikke bliver blandet i den; men at man skal sætte prisen på margarinen yderligere op for en yderligere iblanding, synes jeg ærlig talt er et dystert forslag, som venstre og de

konservative godt kunne have sparet os for. De har naturligvis kombineret det med et dristigt forslag om, at så skal rapsen også være bedre, og så skal den virkelig puttes i margarinen. Ærlig talt, de fleste er sikkert flintrende ligeglade. Vi kan ikke gå med til en ordning, som gør, at margarineprisen får en yderligere stigning; det er allerede galt nok med den, den har fået.

Der er under udvalgsbehandlingen kun opnået et enkelt resultat, som jeg har grund til at hilse med glæde, hvad angår konkrete ændringsforslag, nemlig at man har pillet ved de 2 øre, man kunne lægge på mælk og mælkefedt, hvilket jo, hvis de var blevet lagt på hele produktionen, ville være blevet en ganske overordentlig anselig kapital. Det tal er nu barberet ned til 30 mill. kr., en nedbarbering, som mit parti kan støtte. Vi anser den slags former for dispositioner for at være om ikke ideelle så dog brugbare. Vi kan i høj grad støtte, at noget, som startede som et generelt tillæg til mælke- og mælkefedtprisen på et par øre, nu bliver bragt ned til et samlet provenu på 30 mill. kr. til brug for markedspleje. Jeg er faktisk nogenlunde overbevist om, at et beløb af denne overskuelige størrelsesorden netop til markedspleje hører til den slags rimelige ting, der kan tages ind i en landbrugsordning, men der er meget lidt af denne type i de foreliggende lovforslag.

Vor stilling til lovkomplekset som helhed har jeg vist tilstrækkelig tydeligt præciseret ved første behandling, og den er ikke blevet spor mildere, efter at vi har fået detaljerede oplysninger om de enkelte forhold. Jeg vil snarere sige, at vore dristigste forventninger til, hvor galt det var, er blevet overtruffet.

Bækgaard: Ved første behandling omtalte jeg landbrugets store betydning for vort samfund som det valutaskabende erhverv, det er, ligesom jeg pegede på det forkerte i, at en landbrugslovgivning først blev behandlet lang tid efter, at finansloven var vedtaget.

Hvad valutaen angår, er det foruroligende tal, vort valutaunderskud stiger med hvert kvartal, og i mit parti anser vi det for folketingets pligt at føre en politik, der tager sigte på at ændre dette forhold. Det gøres kun ved enten at sætte forbruget ned eller eksporten op, og da det tilsyne-